

Arrest

nr. 292 833 van 11 augustus 2023
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. BOULGADDIM
President Kennedypark 26A
9500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoeker op 31 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing van 29 september 2022. (zaak X)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 16 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. BOULGADDIM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam samen met zijn echtgenote en kinderen naar België en diende op 17 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in.

In hoofde van verzoeker nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna : de Commissaris-generaal) op 24 februari 2020 de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekers echtgenote en kinderen kregen de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 27 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de verwerende partij) ontvankelijk doch ongegrond bevonden bij beslissing van 29 september 2021.

Op 20 december 2021 diende verzoeker een tweede VIB in, dat resulteerde in een beslissing van de Commissaris-generaal van 17 maart 2022 waarbij het VIB niet ontvankelijk werd verklaard.

Op 25 september 2022 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een "bevel om het grondgebied te verlaten -verzoeker om internationale bescherming". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/ mevrouw , die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : R S A

*geboortedatum : **

geboorteplaats : Gaza

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/03/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn vier minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene hebben verblijfsrecht in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder in België te blijven.

Gezins- en familieleven

Betrokkene is gehuwd met een legaal in België verblijvende persoon. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister

of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit een derde land waartoe hij toegang heeft de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn echtgenote betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 29/09/2021 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Het CGVS is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat betrokkene niet mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten legt betrokkene enkel de verplichting op het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/01/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. [...]"

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker twee verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer X ingediend op 28 oktober 2022 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer X ingediend op 31 oktober 2022. Deze verzoekschriften worden gevoegd in toepassing van voormelde bepaling, waaruit ook volgt dat verzoeker wordt geacht afstand te doen van het eerst ingediende verzoekschrift, nu ter zitting zijn raadsman zich daar niet tegen verzet.

2.3. De afstand van het beroep gekend onder het nr. X wordt vastgesteld.

3. Onderzoek van het beroep gekend onder het nr. X

3.1. In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker zet dienaangaande uiteen wat volgt:

“2. Verzoeker werd geboren in de Gazastrook. Verzoeker diende zijn regio van herkomst, evenwel te verlaten in 2009, waaruit volgt dat hij reeds langdurig afwezig is gebleven uit zijn regio van herkomst. Hij diende vervolgens ook Algerije te verlaten, alwaar hij geruime tijd verbleef.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Palestina).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Palestina (“nationaliteit: Palestina”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Verzoeker diende een verzoek tot het verkrijgen van internationale bescherming in op 17 januari 2018.

Op 24 februari 2020 wordt vervolgens de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij de verzoekende werd uitgesloten van de erkenning als vluchteling in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Niettemin oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn regio's van gewoonlijk verblijf (Gaza en Algerije). Een verwijderingsmaatregel werd dan ook niet verenigbaar gezien met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing - waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd aan verzoeker - is daarom in strijd met het oordeel van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dat de bestreden beslissing “enkel” aan verzoeker zou opleggen om het grondgebied van het Rijk en dat van het Schengengebied te verlaten, is hiermee evenmin verenigbaar. Verzoeker heeft immers geen andere keuze dan terug te keren naar Gaza of Algerije. Dit zijn de landen waar hij gewoonlijk verbleef. Verzoeker kan in geen enkele andere regio terecht, waardoor hij derhalve - minstens onrechtstreeks - naar Gaza of Algerije dreigt te worden overgebracht.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals het zorgvuldigheidsbeginsel”.

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

*“Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij niet kan terugkeren naar Palestina en refereert naar de beslissing van de Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat hij niet direct of indirect mag worden teruggeleid. Verzoeker mag inderdaad niet worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten legt verzoeker enkel de verplichting op het Belgisch grondgebied en de Schengenzone te verlaten.
[...]*

2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoeker heeft reeds tweemaal asiel aangevraagd in België die telkens negatief zijn afgesloten. Verzoeker heeft daarnaast een regularisatieaanvraag ingediend, die ook verworpen is. Het bevel om het grondgebied te verlaten legt verzoeker enkel de verplichting op het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Uit de beslissing blijkt niet dat verzoeker moet terugkeren naar Palestina en zal ook niet door de gemachtigde verplicht worden om naar Palestina terug te keren. Verzoeker moet wel België en de Schengenlanden verlaten. Hij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.”

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Uit de aanhef van het door de verwerende partij toegepaste artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat rekening moet worden gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Er mag dus enkel een bevel om het grondgebied worden afgeleverd wanneer dit niet strijdig is met onder meer artikel 3 van het EVRM, dat op absolute wijze beschermt tegen foltering en een mensonwaardige of vernederende behandeling. Het feit dat een verzoeker rechtmatig kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag of van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden, houdt niet in dat een terugkeerverplichting geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling kent immers geen enkele uitzondering.

Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Hij stelt geen andere keuze te hebben dan terug te keren naar Gaza of Algerije, als zijnde de landen waar hij gewoonlijk verbleef, terwijl de

Commissaris-generaal in zijn beslissing van 20 februari 2020 uitdrukkelijk heeft gesteld dat hij niet direct of indirect naar daar mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de niet-terugleidingsclausule in de beslissing van de Commissaris-generaal die stelt dat een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat deze bepalingen er in wezen toe strekken een persoon te beschermen tegen een reëel risico om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij stelt echter dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker enkel de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de bestreden beslissing een terugkeerverplichting oplegt, en verwijst naar de definitie van het begrip “terugkeer” in artikel 1, §1, 5° van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“5° terugkeer : het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In het arrest van 14 mei 2020 heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat een terugkeerverplichting niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die één van de in artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn bedoelde landen moet zijn, dat de verwerende partij, wanneer zij voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen zorg moet dragen voor de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement en dat dit moet worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren. (HvJ 14 mei 2019, gevoegde zaken C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, FMS ea, pt.115, 118 en 119)

Gelet op het voorgaande, kan de verwerende partij derhalve niet zonder meer stellen dat hoewel de Commissaris-generaal van oordeel is dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat betrokkene niet mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker enkel de verplichting oplegt het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet welke van de drie in artikel 1, §1, 5° van de Vreemdelingenwet bedoelde terugkeerbestemmingen -anders dan Gaza of Algerije- de verwerende partij beoogt voor verzoeker. Dit blijkt evenmin uit de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker kan dus worden bijgetreden waar hij stelt dat hij geen andere keuze heeft dan terug te keren naar Gaza of Algerije. Dit is, en dat wordt niet betwist door de verwerende partij, uitgesloten omwille van het reële risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is derhalve aangetoond. De argumenten in de nota doen geen afbreuk aan deze vaststelling, nu de verwerende partij in wezen slechts herhaalt wat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld over de draagwijdte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS